

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.



ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 25 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1911



ΑΡΙΘΜΟΣ 448

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Χ. ΒΑΡΑΕΝΤΗΣ. Ξύπνα Ρομιέ Σκότομα τὰ φίδια.
ΓΡΑΜΜΑΤΑ πρὸς τὸν κ. Πάλλη.
Θ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ. Ροδάκη.
ΑΙΜ. ΚΑΡΑΒΙΑ. Τὸ εἰκόνημα.
Γ. ΚΑΜΠΥΣΗΣ. Ὁ Ἀρχηγανός (συνέχεια).
ΚΑΘΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ. Ἡ παπαρούνα.
ΛΥΣΕΑΣ. Οἱ μνηστήρες τῆς Πηνελόπης.
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Σημειώματα στὸ περιθώριον.
Γ. ΣΦΑΚΙΑΝΟΣ. Οἱ τεχνίτες.
Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Ὑπεράνθρωπος (συνέχεια).
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Ἡ ΚΟΙΝῆ ΓΝΩΜΗ—ΒΑΡΒΑΡΟ-
ΠΑΖΑΡΟ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟ-
ΣΗΜΟ.

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΠΗΝΕ- ΛΟΠΗΣ

Τὸ Ἑλληνικὸ Πανεπιστήμιον πασκίζει γιὰ τὴν ὥρα νὰ συμπληρώσῃ τὶς ἔδρες πού ὁ τελευταῖος ὀργανικὸς Νόμος τοῦ κανόνισε. Οἱ ἐπιστήμονες πού νομίζουσι τὸν ἑαυτὸ τους ἄξιον γιὰ μιὰ τέτοια ἀψηλὴ δουλειὰ καλεστήκανε νὰ παρουσιάσουν ἐν μιᾷ ἐπιτροπῇ τὰ ἔργα τους γιὰ νὰ κριθοῦν οἱ πῦρ κατάλληλοι. Οἱ φημερίδες δημοσιεύσανε ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸν κατὰλογον τῶν ὑποψήφιων καθηγητῶν, καὶ δέθηκε ἔτσι ἡ εὐκαιρία νὰ βγῇ στὸ φῶς ἓνα ὀλιγοῦ φαινόμενον ἀξιοσπούδαστο.

Ὅνόματα ἓνα σωρὸ ἀραδιασμένα διέβαζε κανεὶς σ' αὐτὸ τὸν κατάλογον, καὶ ἕποιος γνώριζε τὰ πρόσωπα, τὸ φόντον τους τὸ ἐπιστημονικόν, τὴν ἀξίαν, τὴν βάσιν, τὴν μύρησίν τους, τὴν ἴσιν μὲ σήμερον δουλειὰ τους, ταλάνισεν ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν τύχην τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης πού εἶναι φαίνεται γραφτὸ τῆς νὰ σέρνεται ἐν ἀνάξιον ὁδόν, ἀναγμένη ἀπὸ μάταιες φιλοδοξίας, ἀπὸ ἀνάβητες μικροσπουδές, ἀπὸ ἐπιπόλαιες ἀσημύτητες καὶ ἀπὸ φουσκωμένους ἀερο-

λόγους, δημοουργήματα τοῦ μακάριου ἑλληνικοῦ τύπου, δόξες τῆς ἀνίδεης καὶ τυφλόμενλης ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Γιατροί, δικηγόροι, καθηγητάδες, ἄνθρωποι δηλαδὴ πού ἔχον μόνον ἐπιστήμην τους τίποτα καινούργιον ἀληθινὸν δὲν προσέφεραν, μὲ στέκονται ἀνάμεσα ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐν στοιχεῖα μελεμένα καὶ βλαβερά, μπολιάζοντες κάθε στιγμή τὸ δημόσιον ἐν ἰδεολογίᾳ ἐθνικῇ πού κατὰστρεψε τὸ ρωμαϊκὸν ἀπ' ἕλες του τὶς μεριές καὶ τὸ κατάντησεν ἐν σήμερον σήμερον, ἀνάξιον γιὰ κάθε σοβαρὴ δουλειὰ, σκέψη, πράξι, ἐπιστήμη, τέχνη, γιομάτον ἀπὸ στραβούς καὶ ἀνικανοποίητους πόθους, χίμαιρας, ὄνειρα, τρέλλες, σακατεμένον, τυφλωμένον, ἐλεεινόν, τέλειον ἐρείπιον, τέτοιον ἄνθρωπον παρουσιάζονται σήμερον νὰ ἐδηγήσουν καὶ τὸ μελλούμενον ἔθνος ἐν δρόμον ἐπιστημονικόν, δηλαδὴ ἐν ἀντίληψιν τῆς ἐπιστήμης κούστῃ, στραβῇ καὶ ἀνάποδῃ καθὼς αὐτοὶ τὴν ἔχονεν φυτωμένη μέσα ἐν τῷ μυαλῷ τους.

Ἄλλοι πάλιν, νέοι αὐτοὶ, μὲ περισσὸν ἐγωϊσμὸν καὶ πολλὴν ἀσέβειαν πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, ἔχοντας μπροστὰ τους παραδείγματα ἄνθρώπων πού ἀνεθάρκων ἐν καθηγητικῇ ἔδρῃ, ἔχον μὲ ἐργασία, μὲ εὐλικρίνειαν ἐργασίας, μὲ ποσότητα, μὲ ποιότητα ἐργασίας, ἔστω ἀκόμα καὶ μὲ ἀπλήν προσπάθειαν ἐργασίας, μὲ μὲ μέσα ἀθέμιτα, στήριγμένοι ἐν ὑποστήριξιν τῆς ρεκλάμας, τῆς εὐνοίας, τῆς κοινωνικῆς ἐπιτυχίας, τῆς καλῆς στιγμῆς καὶ περιστάσεως, — τρέξαν, κατεβήκανε, γιουρουνίστανε ἐν τῇ Ἀθήνᾳ ἀπὸ Γερμανίας καὶ Γαλλίας, φέρνοντας τὴν ἀδεια τους σοβαρότητα, τὴν κωμικὴν τους ὑποκρισίαν καὶ τὸ θᾶ τῆς ἐργασίας τους.

Ὅμως τί ἔχονεν νὰ μᾶς παρουσιάσουν οἱ τέτοιον νέοι; Μήπως ἂν δὲν ἔχονεν ἴσιν μὲ τὴν ὥραν πλείον τὴν γνώσιν τὴν ἐπιστημονικὴν, τουλάχιστον φέρνονεν μᾶλλον τὰ μέσα γιὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς τέτοιαν γνώσεως; Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς μπορεῖ νὰ πῆγαν ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ κέντρῃ τῆς Ἑσπερίας, μὲ χαμπάρι δὲν πῆσαν ἀπὸ ἀληθινὴν ἐπιστήμην, ἀπὸ ἔρευναν ἐπιστημονικὴν, ἀπὸ εὐλικρίνειαν, ἀπὸ δουλειὰν, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τρόπον δουλειᾶς. Ἔρχονται ἐν τῇ Ἑλλάδι μὲ τούτῃ πρῶτῃ γραμμῇ, νομίζοντας πῶς αὐτὸ μόνον φτάνει ἐν τὸν τρόπον μᾶς γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τους. Δὲ νοιώθουν πῶς ἔστω τὸ πᾶν εἶναι ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, καθὼς καὶ παντοῦ, ἡ ἀπόλυτη εὐλικρίνειαν τῆς ἐργασίας, καὶ κοιτάζουν μὲ πολι-